

Marina Radius, 1953 / Palembang, Indonesië

1977 | Galerij Erasmus, Rotterdam

1982 | Stedelijk Museum Schiedam

2020 | Eclectic Gallery, London

Dan hang je het toch niet boven de bank

Honden. En paarden. En wolken als landschappen, open en dreigend, vrolijk en bang makend tegelijk. In elk geval met meer dimensie dan je in een bijna terloopse voorstelling zou verwachten. Verrassend dus, in plaats van achteloos, routineus. En allerminst herhaling, lopende band of cliché.

Marina Radius schildert al bijna een halve eeuw. Kwam er laatst iemand haar atelier binnen, die zei: 'Ben je nou nóg met dat voor boven de bank bezig?' Een ander luchtte zijn hart en sprak: 'Dat schilderij maakt me bang. Dat paard staat zo helemaal alleen in de wolken.' Ongemak bij verborgen respect.

Feit is dat Marina na drie jaar kunstacademie een weg insloeg die bepalend zou zijn voor de rest van haar artistieke leven. Ze kon niet echt aarden in het vrijgevochten wereldje van softdrugs en dolende docenten – 'en dat vond de academie niet leuk.' Marina wie? Tekende en schilderde die geen hondjes? Ze ervoer hoe buitengesloten zijn voelt: 'eenzaam'. Maar niemand kon haar dwingen. Hoezo autonome kunst?

Radius besloot er haar eigen invulling aan te geven. Een soort mix. Haar vrije stijl werd in de loop der tijd gelabeld met 'magisch realisme', en daar kon ze zich wel in vinden. Maar een kunstenaar moet ook eten. Waar staat dat verbodsbord?

Begin jaren vijftig werkte Marina's vader bij de Shell, in Palembang, Indonesië. Zij werd zich voor het eerst bewust van paarden. Tijdens een vakantie maakte de familie een ritje op pakpaardjes. Wat haar het meest fascineerde waren de keurig geknipte manen van het paard. Het diepe verlangen van een kind. Een paard, dat wilde zij óók. Maar dat was veel te gecompliceerd. Wie zelf een paard wil, moet geld hebben. En ruimte. Paarden moeten kunnen lopen voor de doorbloeding van hoeven en benen.

Toen Marina vier was keerde de familie Radius terug naar Nederland. Het verlangen naar een paard werd er niet minder om. Marina was iedere dag wel bezig met het tekenen, het vastleggen van paarden. Latente talenten komen altijd wel bovendrijven.

Marina Radius heeft haar artistieke gaven, vermoedt zij, doorgekregen van een over-grootvader die ze nooit gekend heeft maar wel bewondert voor onder meer zijn broches, vaasjes en sieraden. Niet zo heel lang geleden heeft ze zichzelf met haar opa vastgelegd in een (zeer geslaagd) zelfportret.

Haar zoektocht naar een plaats in de beeldende kunst resulteert telkens weer in een zoveelste aanvulling op een terrein dat zij inmiddels als het hare kan beschouwen. Háár domein: helder en speels, waar de discipline van afdruipt. Ze neemt uitgebreid de tijd voor haar honden en paarden.

Haar paarden zijn gewichtig en machtig, van vezel tot vezel ontleed op een manier die ultieme toewijding verradt, en liefde voor de ranke, krachtige en elegante viervoeter. Ik zeg dat vooral Britten goed in paarden zijn. 'Je moet beginnen met Leonardo Da

